

Koločava 2007

Už se balím, už se chystám, už v Olomouci naskakuji do autobusu a už jedu s Kudrnou na Ukrajinu. Už jsme přešli Slovensko, už je ráno, už jsme přešli Už a už vystupujeme v Užhorodu hlavním městě Podkarpatské Rusi. Prohlídka hradu a skanzenu, který hodně připomíná ten náš v Rožnově pod Radhoštěm. Ještě tržnice, kupuji vývrtku (ukrajinsky štopor) za 3 grivny.

Navštívíme historické vinné sklepy spojené s degustací. Zlatý druhák z Hrušek! Rozbíváme tábor za hřištěm v Ričce. Vedoucí Martin nás upozorňuje, že nedaleko je pramen minerální vody. Ledabylý kravětec, ležící v bezprostřední blízkosti studánky, se tváří nevinně. Nic zlého netuše, dal jsem si asi 8 hltů. Každý tento doušek byl pak v příštích dvou dnech draze vykopen! Ráno chčije a chčije. Snad se snídaně i odjezd odloží. Omyl! Každé počasí je natolik dobré, abychom dělali to, co chceme! A tak s Jiřinou přicházíme o snídani, nastupujeme mokří! Já tak, tak ještě stihnu kadibudku (první doušek se ozval). Cestou v lese vidíme maďarské bunkry, projdeme se k jezeru SINĚVIR, v kolibě si dáme boršč a jehněčí! Přijíždíme do KOLOČAVY. Hřbitov čsl. Četníků. Nádherně vyzdobený kostelík, restaurovaný ikonostas. Muzeum Ivana Olbrachta přímo ve škole. Zde jsme i ubytování ve 2.patře. Rozděluje do tří tříd. škola je pro 600 žáků, v přízemí jediná dvě umývadla a WC? Žádné!!! Jen přes blátivý dvůr zděná bůda, připomínající chlév, v něm pár kojí, v každé u zdi kruhový otvor. Žádné světlo, žádná voda, žádné šlapky. Co bych dal za turecký záchod. Dělá hrdinu a vyhlašuji, že to dva dny vydržím a že nepůjdu, raději se po....! Nevydržel jsem. Ani 6 tablet uhlí nezastavilo pár doušků za studánky. Jak rád jsem v křečích seběhl dvě patra, přebrodil dvůr a holým zadkem zacouval někam, kde snad byla díra, kterou na nás ve dne vystrkovali hlavičku potkani. Tak jsem celou noc proběhl s každým douškem zvlášť. Živou vodu nás ochutnalo víc, takže jsme se v noci na schodech potkávali a navzájem se seznámili. Já bez baterky, tma jak v prdeli černochoha v tunelu. A v tom zmatku jsem si dvakrát vyčistil zuby indulonou. Fuj.

Než jsme ulehli do spacáků, dělal jsem školníka a zatloukal kladívkem trčící hřebíky v podlaze. Zářivky visely na jednom konci na vodiči. Ze šesti svítily dvě. Otevřít okno byl veliký risk, že vypadne i s rámem. U nás by školu hygienik zavřel.

Zato hospůdka z bývalé čsl. četnické stanice byla útulná, pivo chvalitebné, obsluha přívětivá, latrina občas volná. Zpíváme, trénujeme na zítřejší festival. Kudrna jej částečně sponzoruje - dává dispozici autobus pro okolní folklorní soubory a pro všechny účinkující bude řízek, bramborová kaše a české pivo. Tak to teda budu zpívat i kdybych byl hluchoněmý. Kamil s Mirečkem vytahují kytaru a húsle. Liduška má pěkný hlásek. Já se cítím být něco mezi zpěvákem a křovím. V hospodě nám to jde na jedničku, na podiu druhý den už to není ono. Ale při „Tancuj, tancuj, vykrúcaj“ se diváci přidávají a v první řadě zpívá i náš velvyslanec z Kyjeva. Všechny děcka umí české písničky! Není nutno, není nutno. Na tu svatů Katerinu. Červená se line záře. Ještě před vystoupením stihneme hrob Nikoly šohaje loupežníka i jeho Eržiky, kladení věnců, otevření původní čsl. školy (rudé vlajky, Lenin, ale také mapy ČSR i se Zakarpatskou Rusí - pamětníci vzpomínali na 1 republiku se slzami v očích, tak dobře se nikdy neměli). Osmdesátiletý stařík nám zpíval české i moravské písničky, které jsme ani neznali. Vyprávěl nám, že žil v Uhrách, Rakousku, Československu, Maďarsku, Sovětském svazu a teď v Ukrajině. Divil jsem se proč se tolikrát stěhoval. On na to: „Chlapče, já v životě z Kolčavy paty nevytáh!“

Fakultativně domlouváme motovýlet gruzavikem na poloninu. Kdybych věděl, co mě čeká, tak bych se nehlásil. Jedeme řekou proti proudu i přes jez. Strmé stoupání po polňači, po dešti plné výmolů. V jednom z nich se nákladák, s námi na korbě, nakloní na bok a zpátky ni dopředu ni krok. Všechny nás vysype, pár nás padá, bolí to. Nakonec to řidič zvládá (šlape jednou nohou na brzdu i plyn, přední brzda tam vůbec nikdy nebyla!) S obavami znovu nastupujeme, tentokrát už vyjedeme. Závidíme skupině pěšáků, jsou sice pomalejší, ale ne tak zmuchlaní, pobití a stresovaní. Zpět raději po svých, ale příroda je tu nádherná.

Přesun do SOLOTVINY - Karpatské mrtvé moře 30% soli, prý riviéra, skutečnost - smeták. Plavat se skoro nedá, jak vylezeme jsme obrostlí krystaly. Sprcha jedna (studená), záchod díra s metlou asi 50 lidí přede mnou se netrefilo a metlu ani nechytlo. Děs! Spíme na drnech, ve svahu 50 metrů od hospody, kde hraje disko až do rána. Špica!

Ráno muzeum těžby soli, nerosty, meteorit, poučné. Zastavujeme v centru Evropy. Vyrážíme na túru Kasina nejvýchodnější místo bývalého ČSR - Jablonecký průsmyk kdysi česko-polská hranice asi 3 hodiny. V cíli : cetky, kůže , čepice, vše si zkusíme, ale prodavač tuší, že nic nekoupíme, tak nám pokrývku s nápisem car v azbuce strhne z hlavy a vypakuje nás. Před námi je výšlap na GOVERLU 2061 m nejvyšší horu Ukrajiny. 1,5 hod. rovinou pak 4 hod. strk jako prase, mlha, zima, vodka, vrchol (nic nevidíme) padák dolů, prská, klouže to. Večer v hospodě.

POTISÍ, vinice, výstavní domy s věžičkami (ale bez WC) , VIŠKOVO, KOSOŇ termál. Stavíme stany, nakládáme se do teplé vody, relax.. MUKAČEVO (tu sloužil můj tchán MVDr. Lev Pavlova coby důstojník čsl. Armády a měl kromě koně i pucfleka).. Hrad - prohlídka, město utratit poslední grřivny (vodka, zmrzliny, svícen, sýr, cigarety). Zřícenina Něvická. Noční cesta přes Slovensko domů.

Už aby to bylo. Už stačilo. Už nikdy více. Už za tři dny jedu do Bulharska. Už se těším. Už končím, ticho! Už jde!

Pedro